

ΡΩΜΗΟΣ

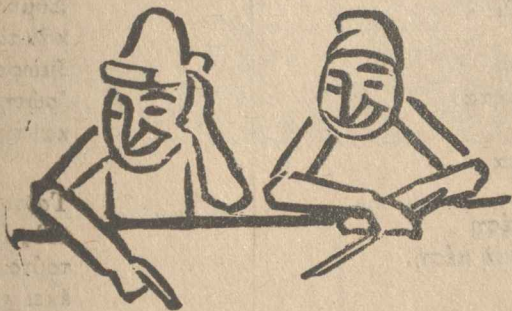
ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΙΗΣ

Ἐκτον κ' εἰκοστὸν ἀριθμοῦμεν χρόνον
μέσα' στήν κλεινὴν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Χίλια κ' ἐννιάκοντα δέκα
κ' ἔλα τὰ σαθρὰ πελέκα.

Ὁκτώδριος, ἐνάτη,
σφριγὰ καὶ τὸ Παλάτι.

Χίλια κ' ἑκατὸν σαράντα,
ἐσηκώθη κάθε ράντα.

Ὁ «Ρωμῆος», ἐπισταμένως τὴν κατάστασιν ἰδὼν,
'στῆς Πηγῆς τῆς Ζωοδόχου μένει πάλιν τὴν ὁδόν,
μόνο' πῆγε παραπάνω, αὖξων πενηνταοκτώ,
συνορεύει μ' ἄλλα σπήτια καὶ μ' ὀρίζοντ' ἀνοιχτό.

Ἔδωσε τέλος ὁ Βενιζέλος.

Φ.—Ὁ σὺ κοινὸν αὐτάδελφον, Περικλεῖς ψωροκάρα,
αὐτῆς τῆς νέας κρίσεως τὴν εἶδες τὴν ἀντάρα;
Εἶδες χαμμάτων ἀρχηγούς, ποῦ τοὺς θαστοῦν τὰ κότσα,
να πρέλουν εἰς τ' Ἀνάκτορα περὶ οἱ καὶ με καρότσα;

Νέας μεγάλης κρίσεως ξεφωνητὸ καὶ κρότος,
καὶ πάλι' ὀρήκαμε δουλειά,
κ' ἐπῆγε μ' ἄλλους τὸν Βασιλεῖα
ὁ Θεοτόκης πρῶτος.

Κατόπιν τούτου, Περικλῆ, πῆγε κ' ὁ χρυσομάλλης,
κατόπιν κ' ὁ συμπεθέρος, ὁ καὶ Μαυρομιγῆλης,
μὲ πῆγε κ' ὁ Ζαημικὸς ὁ Τριανταφυλλάκος,
κ' ἀπέξω πρὸς μενέ' λαός, κ' ἕνας παπᾶς καὶ διάκος.

Κ' ἄλλοι ποῦ λὲς ἀκόμη
τὰ μάλα κοτσονάτοι
ἐπῆγαν μιὰ γνώμη
νὰ δώσουν' στὸ Παλάτι.

Ἐπῆγε κ' ὁ μουσάτος,
ὁ τὴν Διπλὴν κλονίσας
καὶ τέως κυβερνήσας
μὲ καθαροὺς τὸ κράτος.

Καὶ τοῦτος εἰς τὸ Στέμμα τὴν κρίσιν ἐξιστόρησε,
κ' ἔπειτα πῆγε τέλος
κ' ὁ Κρῆς ὁ Βενιζέλος,
κ' ὁ Βασιλεῖς ἐχάρη πολὺ ποῦ τὸν ἐγνώρισε,
οὐ μὴν ὑπερεχάρη κ' ὁ Κρητικὸς ἐπίσης,
κ' ἐγέναν μεταξὺ τῶν μεγάλαι διαχύσεις.

Τὸ τῆπε κ' ἕνας κ' ἄλλος κ' ὁ δαίνας μας κ' ὁ τάδες
μὲς' στῆς ἐφημερίδες τὰ διδάσας καὶ τάδες,
καὶ περιττὸν νομίζω, κεφάλι ψωραλέο,
νὰ σοῦ τὰ ξαναλέω.

Οὐκοῦν ὁ Κορωνάτος δεόντως κ' εὐμενῶς
ἀκούσας καθενὸς
τὴν γνώμην καὶ τὴν εἴησιν
γὰ τὴν παρούσαν κρίσιν.

Καὶ στὸ Τατόι μόνος
παραβαλὼν ἐμφρόνως
τὰς γνώμας διαφόρων
πολιτικῶν ντοτόρων.

Ἀκούσας πρεσβυτέρους,
ἀκούσας νεωτέρους,
ἀκούσας συμπεθέρους,
μουσοτραφεῖς ἐγκρίτους,
καὶ τοὺς ἀνεξαρτήτους
καὶ τοὺς φιλελευθέρους.

Ἄκουσας πάλιν κρίσεις καὶ φάσεις καὶ ἀντιφάσεις
 με τόσας περιφράσεις,
 ποῦ καὶ τὸ πρὸ μεγάλο γανόνουνε τσερβέλο,
 τώρα τὸν Ἑσλιν θέλει, τώρα τὸν Βενιζέλο.

Μεταξὺ τῶν δύο τούτων στέκεται συλλογισμένος
 καὶ σὲ σκέψεις βυθισμένος.
 Νέας κρίσεως καμίνι
 καὶ φοικτὸν Ἡφαίστειον...
 τί Κυβέρνησις θὰ γίνη;
 ντάτις ντὶ κουέστιον.

Στέκεται καὶ σιωπᾷ...
 πῶς ἡ κρίσις θὰ λυθῇ;
 καὶ τὸν Ἑσλιν ἀγαπᾷ,
 καὶ τὸν Κρητικὸ ποθεῖ.

Π.— Τί τραβᾷ καὶ ὁ Κορωνάτος γι' ἀνορθώσεως ἀγῶνας...
 μήτε φύλλος θέλω νᾶμαι μὲς ὅτ' ὁ κόρφο τῆς Κορώνας.
 Τὴν λυποῦμαι τὴν καυμένη...
 ἐμεῖς τρώμε κότα πῆτα,
 καὶ αὐτὴ πάσχει σκεπτομένη
 γιὰ τὸν Ἑσλιν καὶ τὸν Κρήτα.

Φ.— Καὶ ὅτ' ὁ Ἑσλιν ὡς σωτήρα
 τείνει βοήθειαν χεῖρα,
 ὅμως εἶναι πιθανὸν μέσα σ' τὴν Διπλὴ νὰ πέσῃ
 καὶ ἄλλη κρίσις φοβερά νὰ ἔβῃ πάλι μὲς σ' τὴν μέση.

Μὰ ποθεῖ καὶ ὁ Λευτέρη νὰ δοθῇ τὸν Κρητικὸ
 κάθε τῆς ἐμπιστοσύνη, καθὼς λέγουν, ἐν λευκῷ,
 θέλει νὰ ταχθῇ γενναίως με τὴν γνώμην τὴν κοινήν,
 ὅμως ἔλα, Περικλέτο, ποῦ δὲν θέλει καὶ ἡ Τανὶν.

Π.— Πῶς γελῶ, μωρὲ φαφούτη.
 Φ.— Μὴ γελᾷς, ἀγαπητέ...
 συμφορὴν ὅταν καὶ τούτῃ
 δὲν ξανάγινε ποτέ.

Ἡ Τανὶν δὲν τὸν ἐγκρίνει
 τοῦ Τζαβῆ τοῦ Τουρκαλά,
 καὶ ἡ παγκόσμιος εἰρήνη
 ἀπειλεῖται σ' αὐτὰ καλὰ.

Π.— Τί μοῦ λές;
 Φ.— Νὰ σὲ χαρῶ...
 νέο κάζο τρομερό.
 Ἴσως γρήγορα καὶ ἡ Πύλη
 τελεσίγραφος μᾶς στείλῃ.

Ἴσως τώρα μὴ γιὰ πάντα παύσουν νὰ μᾶς ἀγαποῦν,
 ἴσως σήμερον κοποῦν
 τόσαι σχέσεις φιλικαὶ
 καὶ ἀληθῶς ἀδελφικαὶ.

Κι' ὁ πολὺς Κερίμ Ἀγάς πιθανὸν νὰ μὴν τὸν θέλῃ,
 ἴσως, Περικλῆ, καὶ αὐτὸς τὸ νομίσῃ κάπως μπέλλι.
 Ἴσως στείλουν ἐδῶ πέρα καὶ τὴν κλασικὴν Ἀρμάδα,
 ἴσως καὶ ὁ Ριζᾶ δὲν ἔλθῃ ν' ἀγκαλιάσῃ τὴν Ἑλλάδα.

Ἴσως χάσωμεν καὶ τοῦτο τοῦ Ριζᾶ τοῦ ἀσπασμοῦ
 καὶ τοῦ ἐναγκαλισμοῦ.
 Ἴσως νὰ μᾶς ἐμποδίσῃ,
 Περικλέτο μου κουλούκι,
 κάθε Χόντζο καὶ Δερβίση
 τὸ τρισεῖδαστο καθόυκι.

Ἴσως ἀγριέψουν τόσοι
 τῆς Τουρκίας τῆς διαδασμένης,
 ἴσως ἄδειαν δὲν δώσῃ
 καὶ ὁ Μουφτής τῆς Μαινεμένης.

Ὅ, τι θέλει τὸ Ντιβάνι,
 ἡ Κορῶνα μᾶς δὲν φθάνει
 νὰ τὸ θέλῃ μοναχά.

Κάθε κύρος τῆς μπόρει
 καὶ χαρέμι ν' ἀναιρῇ
 καὶ ἡ Χανούμ ἡ Σαμπιχά.

Νέον σύστημα ποῦ λὲς
 καθιερωθὲν ἐσχάτως...
 μ' ἔθνοςυνελεύσεις κράτος
 ὅτ' ὁ Ντιβάν' ὑποτελεῖς.

Κι' ἂν εἴπῃ τὸ Στέμμα: θέλω
 Σύμβουλο τὸν Βενιζέλο,
 καὶ τὸν δεῖνα καὶ τὸν τάδε,
 ὅμως σὺ γι' αὐτὸ, σκαρτάδε,
 ῥώτησε καὶ τὴν Τανὶν
 καὶ τὴν Πύλην τὴν κλεινὴν.

Τοῦτο τώρα τὸ Ντιβάνι
 τοὺς Πρωθυπουργοὺς μᾶς κάγει,
 τοῦτο τοῦ τόχ' καὶ τὸ ναι
 ἔχει κύρος, κουενέ.

Πιθανὸν καὶ ἀγαπημένοι
 νὰ φωνάζουνε προστάται:
 συμφορὰ σὰς περιμένει,
 καὶ τὴν κλάρα ποῦ τὴν πάτε;

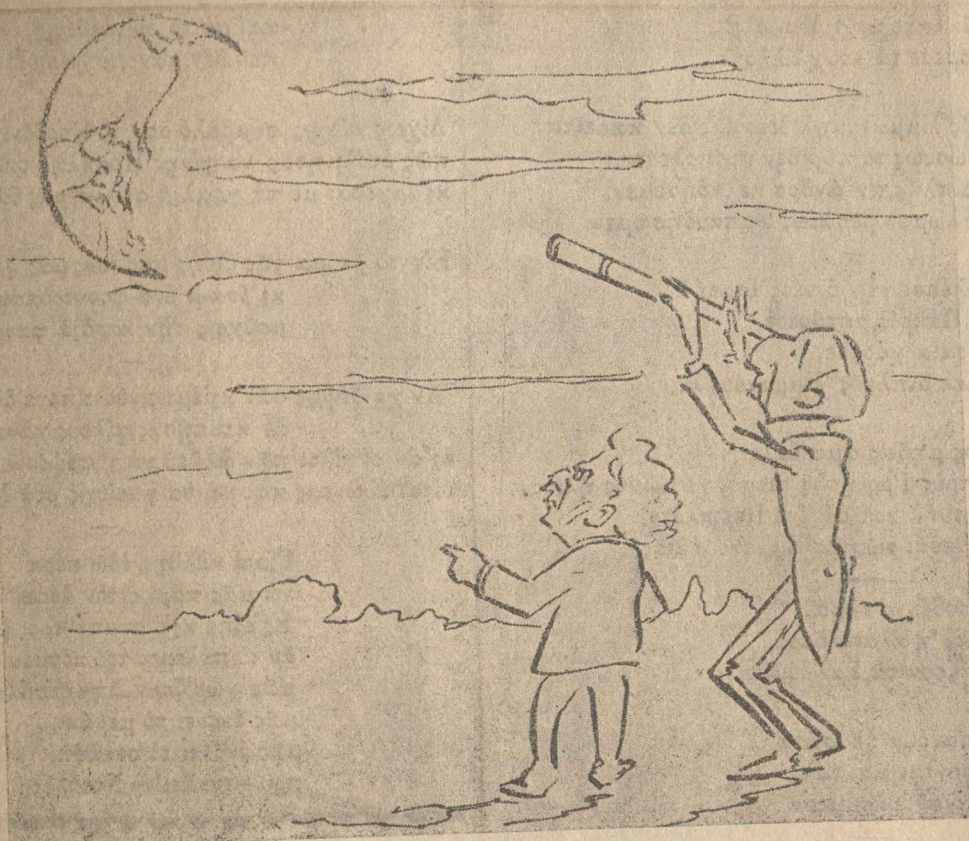
Πλὴν ἄγγελμα μᾶς ἔρχεται ὅταν ὥρα τελευταία
 πῶς δὲν θὰ γίνη συμφορὰ τὰ μάλιστ' ἀπευκταία.
 Χαρούμενος ὁ Ρήγας μᾶς πηγαίνει σ' τὴν Δεκλείαν...
 νέας χαρὰς ἡμέραι,
 καὶ σὺ, μητέρα, χαῖρε,
 ποῦ τώρα πάλιν ἔσωσης τὴν πρώτην αὐτοτέλειαν.

Μέσα σὲ τόσας συμφορὰς
 καὶ τόσῃ θύελλαν δεινὴν
 μάθε καὶ σὺ μετὰ χαρὰς
 πῶς ἐπιτρέπει καὶ ἡ Τανὶν
 νὰ γίνη Κυβερνήτης
 ὁ νέηλος τῆς Κρήτης.

Τὸ περίμενες καὶ αὐτὸ,
 Περικλέτο πατριώτη;...
 κύτταξέ με πῶς πετῶ
 ὅταν καὶ ἔκλεινον τὸν Ἀρνιώτη.

Καιρὸς εἶναι νὰ γελᾷς
 γιὰ τὸ κάζο ποῦ συνέβη...
 τώρα κάθε Τουρκαλάς
 εἴτε νήφων ἢ μπεκρῆς
 κρίνει καὶ συγκατανεύει
 νὰ μᾶς κυβερνήσῃ Κρής.

Π.— Λοιπὸν καὶ αὐτοὶ δὲν ἀντιδρῶν σ' τὴν γνώμην
 ζήτω τῆς Πύλης, δρὲ παιδία, ζήτω καὶ τῆς Τανὶν.
 Τέτοιο μαντάτο τῆς Σταμποῦλ στρίβει Ρωμηῶν τρεῖς
 καὶ ἀπὸ τὴν Πόλιν ἔρχομαι καὶ σ' τὴν κορφή κανέλα.

Νέα δύναμις καὶ ρώμη,
 βλέπω τώρα νέον σκάφος
 ἔτοιμον νὰ προχωρήσῃ.

Κι' ἤθελα καὶ ἐγὼ μὴ γνῶμη
 ὅτ' ὁ Κορῶνα μᾶς ἐγγράφω
 ν' ἀποστείλῃ γιὰ τὴν κρίσι.

Καὶ σ' τὴν Σταμποῦλ ἐκεῖ
 κρίσις πολιτικὴ,
 καὶ λὲν πῶς ὁ Χακὴ,
 πῶσιν καὶ αὐτὸς Τιτάνειον
 θὰ πέσῃ γιὰ τὸ δάνειον.

Καὶ τότε ποῖος Βεζύρης παρὰδες θὰ γυρέψῃ;...
 θὰ χάσωμε τὸν δλάμη,
 προτοῦ ὅτ' ὁ Βενιζέλο καὶ ἔκλεινος ἐπιτρέψῃ
 Κυβέρνησι νὰ κάμῃ.

Φ.— Τανὺν τῆς ἀνορθώσεως ὀμνήσωμεν ἀγῶνα,
 τανὺν τῆς ἀνορθώσεως φροντίδες εὐγενεῖς,
 τανὺν διασαλπίζεται πῶς καὶ ἡ σεπτὴ Κορῶνα
 τῆς νέας ἀνορθώσεως θὰ γίνη κορωνίς.

Πρὸς δρᾶσι... κινήσωμεν
 καὶ πάλιν τοὺς ἀργούς,
 τὸ πᾶν ἀνακαινίσωμεν
 με νέους Ὑπουργούς.

Τανὺν ἀνθρώποις σωστῇ
 φλογίζει καὶ ψυχραίμους,
 ὅς κράζωμεν Λατινιστὶ
 καὶ τώρα λαμπορέμους.

Τοῦ Λεωνίδ' ὅς ἴδωμεν τὴν πτῆσιν τὴν Ἰνέριον,
 τὴν πτῆσιν τὴν αἰθέριον,
 καὶ ὅλ' ὅς τὰ περιμένωμεν με ἐξάπλωμα μακάριον
 ἀπὸ τὸν Ἐλευθέριον.

Κυβέρνησις καὶνούρια καὶ παύ' ἡ τόση φούριζα.

Π.— Νέο Κουβέρνο, Φασουλῇ...
 τρεμουλιαστὰ σ' τὴν ῥάχη
 Ἀγγερινὸς φωτοβολεῖ,
 καὶ ἀρχίζουσιν βλάμῃδες πολλοὶ
 νὰ τρίβουν τὸ στομάχι.

Ἄλλ' ὅμως ὅς γαιρετῇ περιχαρῶς ἐν πρώτοις
 ὁ λιγυρὸς ἀγορητής,
 ὁ Γραπωνέζος μαχητῆς
 καὶ φίνος Κρανοδωτής.

Φ.— Ὑπὲρ κόμματος ποτὲ
 δὲν ἐφοῦκτασε σανίδα...
 ψάλε τον ἀγαπητέ...
 δόξα σ' τὴν Ἑρμιονίδα.

Τοῦτον Ὑπουργὸν γνωρίζεις;
 καὶ τὸν Ἀθηναίων ἡ πόλις...
 λένε τοῦτος ὁ Μανώλης
 κάστανα πῶς δὲν χαρίζει.

Π.— Ἐν τούτοις ὅς γαιρετῇ καὶ αὐτὸς τῆς ἐμπροστίας,
 ἄλλος Μανώλης δευτέρος, ὁ τῆς Ἀλεξανδρείας,
 ποῦναι τὰ γρόσσα τὰ πελλὰ
 καὶ τὴν πολλὴν τὴν γνῶσιν,
 καὶ ἂν σοὺ χρειάζωνται φίλᾳ
 νὰ πᾶς νὰ σοὺ τὰ δώσῃ.

Φ.— Χαίρων οἱ φιλοπελίτες
 γι' αὐτοὺς τοὺς δὲ Μανώληδες.
 Ἴσως με τοὺς Μανώληδες χωρὶς πάλλιν παλὰ τα
 τὰ μάτια μᾶς ὑπερπύρα νὰ δοῦν καὶ Μανώληδες.

Ἴσως με τούτους μάθωμε τάξι καὶ προκοπή...
 γι' αὐτοὺς τοὺς δὲ Μανώληδες καίνας ἐν θά' πῃ

πῶς ἄλλαξε κι' ὁ Μανωλῆς
κι' ἐφόρεσε τὰ ροῦχ' ἄλλοιῶς.

Π. — Μὰ τώρα ποῖος Ἐμμανουήλ Μεσσίας δὲν καλεῖται;
ποῖος μὲ τῆς Ἀνορθώσεως τὸ πῦρ δὲν πυρπολεῖται;
Τίνα Μεσσίαν τῆς Διπλῆς, τὴν ἄνδρα κελαδήσομεν;
ἂν ὅλους τούτους ψάλωμεν βεβαίως θ' ἀπαυδήσωμεν.

Φ. — Ἐπαγγελίας δλέπει γῆν ὁ νέος Ἰσραήλ,
καὶ σὺ, Πατρίς, ρητόρευε,
τὸν Ἡσαΐα χόρευε,
Βουλὴ παρθένος ἔτεκε διπλοῦς Ἐμμανουήλ.

Περὶ τῆς ἀνορθώσεως μῆδεις ἀμφιβαλέτω,
καλεῖ πρὸς νάρκην τοὺς Ρωμηοὺς θερμὸς χειμῶνος ἥλιος...
χαιρέτα τοὺς Ἐμμανουήλ καὶ σὺ, βρὲ Περικλέτο,
ποῦ κατὰ πάντα φαίνεσαι σωστὸς Ἐμμανουήλιος.

Π. — Νέο Κουβέρνο τώρα,
καὶ παῖς ἢ κλαπαδόρα,
καὶ παῖζουν τὰ λαλούμενα.

Λυσσομανοῦν φουσατά,
κι' ἀκούονται μαντάτα
πολλὰ διαθρυλούμενα.

Ὁ Κρητικὸς προβάλλει
κι' ὁ Κόντες σὺν τῇ Ράλλῃ
τὸν βλέπουνε μὲ κιόλι.

Φ. — Τὸν Κρήτα, μίο κάρο,
κι' ἐγὼ μ' αὐτοὺς κι' ἀλάρω.
Πυρρίχιον θὰ σύρω...
νάτος ὁ Βενιζέλος,
κι' ἀκούεται τριγύρω
φιλελευθέρων μέλος.

Νάτος ὁ προσδοκώμενος, νὰ τὸ παιδί τῆς Κρήτης
ἰδικὸς μας Κυθερνήτης.
Ἰδοὺ! λαμπαδοχούμενος
προβαίνει κι' ἐποχούμενος
ἐπὶ πτερῶν ὀνείρων
καὶ πόθων διαπύρων.

Ἐκεῖνος, καθὼς λένε, καλὰ θὰ μᾶς σαρώσῃ...
δῶσε ἑστὸν Κρήτα χέρι,
χαιρέτα τὸν Λευτέρη,
ποῦ θὰ σ' ἐλευθερώσῃ.

Μὴ καντάδα μὲ πικράδα.

Εἰς φρικώδεις μαύρας νύκτας ἀντικρὺ Βουλευτηρίου
ἓνας πλήρης μυστηρίου,
καὶ μὲ νεῦρα καὶ φωτιά
καὶ ρεπούμπλικα στακτιά,
σ' ἓνα τόνο τραγικὸ
λέει γιὰ τὸν Κρητικόν.

Εἰς τὸ ρεῦμα τῆς ζωῆς μου διατὶ νὰ σ' ἀπαντήσω;
πῶς γιὰ μὲν ἄφου δὲν ἦσο
μοῦ ἔσφωτρωσες ἐδῶ;
πῶς ἐμπρός μου νὰ σέ δῶ;
Δὲν καθόσουνα σ' τὴν Κρήτη
νὰ κυττᾷς τὸν Ψηλορείτη,
μόνο μ' ἔκανες νὰ σκάσω
κι' ἔγραψαν πῶς θὰ τὰ φτερίσω

καὶ μὲ τὸ συμπεθερίο,
ποῦ δὲν κάνομε χωρίο;

Δίχως νάχῃς σύμβολό σου τὸ Κορδόνι, τὴν Ἐλῆά,
πῶς ἐτόλμησες νὰ γίνῃς Ἡρακλῆς τοῦ Βασιληᾶ,
κι' ἔρχεσαι μὲ τὰ γροαλιὰ σου νὰ μᾶς δάλῃς τὰ γροαλιὰ;

Εἰς τὸ ρεῦμα τῆς ζωῆς μας πῶς μᾶς ἤλθες, Κρητικᾶκι,
κι' ἴσα μ' ἓνα φουντουκάκι
μοῦχεις τὴν καρδιὰ φαρμάκι;

Ἄν χαϊδέψῃς σὰν κι' ἐμᾶς, νέο τίποτα δὲν κάνεις,
ἂν κτυπήσῃς, φίλους χάνεις,
κι' ἂν οἱ φίλοι πᾶν ἄλλοῦ νὰ γυρέσουνε νιανιὰ
τότε θέλωντας καὶ μὴ θὰ γυρίσῃς στὰ Χανιά.

Γιατὶ νάλθῃς ἐδῶ πέρα
νὰ μᾶς πάρῃς τὸν ἀέρα;
Κι' εἶπε κι' ὁ συμπεθερός μου:
ἂν οἱ πόλεμοι τοῦ κόσμου
μᾶς χωρίζουν, Δημητράκη,
μᾶς ἐνώνει τὸ μεράκι,
μᾶς ἐνώνει τὸ σεκλέτι,
ποῦ γεννάει τὸ Ντοβλέτι.

Ἡ ξύλιναὶς καυκάλαις εὐχοντ' εὐχαῖς μεγάλαις.

Π. — Ἄς εὐχηθοῦμε, Φασουλῆ, τὴν νέαν μας Ἑλλάδα.

Φ. — Εἶθε νὰ παύσῃ τοῦ λοιποῦ νᾶναι ψευτοφυλλάδα.

Π. — Εἶθε καθοδηγούμενοι κι' ἀπὸ τὸν Βασιλῆα

πρὸς τᾶνω ν' ἀνατείνωμεν ψυχὰς καὶ διανοίας...

Φ. — Εἶθε κι' ἐμεῖς εἰλικρινῶς νὰ κάνωμε δουλεῖα
χωρὶς ποτὲ νὰ γράφωμεν ἀνάγκ' εἰλικρινείας.

Π. — Εἶθε κανένας δωρεὰν νὰ μὴν τραβᾷ μηνιάτικο
καὶ νὰ μὴ ζῇ κοπρόσκυλο σὲ τοῦτο τὸ ρημάδι...

Φ. — Εἶθε τὸ κράτος τοῦ λοιποῦ νὰ μὴν τὸ λὲν σακάτικο,
μὰ νὰ παχύνῃ γρήγορα σὰν Κρητικὸ κουράδι.

Π. — Εἶθε νὰ στέκῃ στερεὸς ὁ Κρητικὸς στὴ θέσι του.

Φ. — Ἄς εἶναι καλορρίζικος καὶ σίδερο στὴ μέση του.

Ἡ Πατρίς μὲ μουφλούζας τεφτέρι
καὶ μὲ σίδερα σκλάβων βαρεῖα
ἔπορον ὅτ' ἂν τὸν φωνάζει Λευτέρη
καὶ τῆς λένε καλὴ Λευτεριά.

Ἡ Πατρίς, ποῦ μὲ πόνο στεναίνει,
ἑστὸν Λευτέρη τῆς Κρήτης φωνάζει:
Καλῶς ἤλθες ἐδῶ σ' τὴν Ἀθήνα...
γιὰ νὰ δοῦμε καὶ σὺ τί θὰ κάνῃς...
τάχα δλέπεις ἐλπίδος ἀκτίνα,
κὼν ἀδίκως τοὺς κόπους σου χάνεις;

Ἡ μητέρα μ' ἐλπίδας προσημένη
καὶ γεμάτη μὲ κάλπης σκουριά
γεννησοῦμαι καὶ πάλι προσμένει,
καὶ τῆς λένε καλὴ Λευτεριά.

καὶ καμπόσαις ποικιλταῖς,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελταῖς.

Θέατρον Δημοτικόν, τῆς Ἀθήνας-φίγουρι...
τὸ κυττᾷ μὲ θυμωμένον κι' ἀπορεῖς πῶς ἔχει γίνει.
Ἄλλαξε κι' αὐτὸ μορφήν κατὰ μῆκος, κατὰ πλάτος,
καὶ τὸ πῆρε τώρα ποῖος... ὁ πολὺς ὁ Κονταράτος.
Ἀρχισαν καὶ παραστάσεις, καὶ τὴν Πέμπτην ἦτο πρώτη,
κι' ἔκαμψον τὴν μεγάλην ἐπ' αὐτῇ τῇ γεγονότι.